

sker Rettens Mægling. Det kan nemlig tænkes, at Sagsøgeren, navnlig hvis der er Udsigt til en forligsmæssig Ordning, hurtigst naar en saadan, ogsaa i de her omhandlede Tilfælde, ved at indbringe Sagen for Forligskommissionen, samtidig med at han sparer Berammelsesgebyret, der skal erlægges, for at Sagen skal kunne blive bragt ind for Retten.

De i § 18 foreslaaede Ændringer er en naturlig Følge af Ændringsforslaget i § 20.

Til § 19.

Forslaget gaar ud paa — i Overensstemmelse med fremmed Ret — at udvide Bestemmelsen i Retsplejelovens § 248 om ekstraordinær Adgang til under visse nærmere angivne Betingelser at sagsøge Udlændinge her i Landet, til ikke blot at komme Indlændinge, men ogsaa Udlændinge til Gode. Selvom det nemlig faktisk mest vil være de her i Landet boende Personer, som kommer til at benytte sig af den ekstraordinære Værnetingsregel, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at begrænse den til kun at gælde til Fordel for dem; tværtimod kommer en saadan Begrænsning i Strid med det almindelige Princip om, at Statens Retshjælp skal beskytte Udlændinge ligesaa vel som Indlændinge, og har da ogsaa mødt Protest fra Søfartskredse, i hvilke saadan Beskyttelse for Udlændinge særlig ikke kan undværes.

Til § 29.

Ved Retsplejelovens Kapitel 43 er Afgørelsen af Spørgsmaalet om en Persons Umyndiggørelse o. l. unddraget Administrationen og henlagt under Retterne, saaledes at Sagerne i visse Tilfælde henhører under Underrettens og i andre under Landsrettens Afgørelse. Efter Retsplejelovens § 459 kan Underretten afgive endeligt Umyndiggørelsesdekret, naar Begæringen om Umyndiggørelse udgaar fra den, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, eller naar han ikke indvender noget derimod, efter at han af Underretsdommeren er opfordret til at møde og erklære sig derom, medens Afgørelsen i alle andre Tilfælde tilfalder Landsretten. Heraf følger, at Afgørelsen i alle de Tilfælde, hvor det drejer sig om Personer, der af en Overlæge for et Sindssygehospital erklæres for sindssyge og ude af Stand til at forstaa Betydningen af Spørgsmaalet om Umyndiggørelse, henhører under Landsretten, uagtet de hører til de mest utvivlsomme. Da dette sidste har vist sig at være baade uheldigt og upraktisk, foreslaas det, at § 459 ændres saaledes, at

alle de Tilfælde, hvor Begæringen om Umyndiggørelse er udgaet fra vedkommende selv, eller hvor der, — ligegyldigt af hvilken Grund — ingen Indsigelse rejses mod Umyndiggørelsen, henlægges til Underrettens Afgørelse, dog saaledes at paa den anden Side Bestemmelsen om, at Underrettens Umyndiggørelsesdekret ikke kan paakæres, udgaar.

Til § 41.

Ifølge Retsplejelovens § 679 skal, naar pantsatte Genstande skal bortsælges ved Tvangsauktion fra et Arv- og Gældsfragaalsesbo eller et Konkursbo, Auktionen foretages af Skifteretten. Der paalægges herved Skifteretten, hvor denne som f. Eks. i Aarhus, Odense og andre store Retskredse med 2 Dommere, ikke tillige har Fogedvirksomhed under sig, et Arbejde, der ligger udenfor dens normale Omraade, og som den i Reglen ikke har fornødent uddannet Personale til. Bestemmelsen vil desuden medføre, at det ofte bliver nødvendigt i et Bø at afholde to Auktioner, en af Skifteretten over de pantsatte Effekter og en anden af Fogeden over de øvrige Effekter. For at undgaa disse Ulemper foreslaas det, at det i Lighed med Bestemmelsen i Retsplejelovens § 682 overlades til Skifteretten at bestemme, om Tvangsauktionen skal foretages af Skifteretten eller af Fogeden.

Til §§ 42—45, 47, 49, 50, 52 og 53.

Allerede i de i forrige Rigsdagssamling fremsatte Lovforslag var der i §§ 30 og 31 om Ændringer i Retsplejelovens §§ 687 og 688 stillet Forslag til Udvidelse af Underretternes Competence til at behandle og paakende Straffesager i første Instans særlig for derigennem til en vis Grad at formindske Ulemperne ved Landsretsbehandlingen. Mangel paa Bevisumiddelbarhed. Disse Ændringer blev med nogle mindre Ændringer vedtagne af Landstinget som §§ 39 og 40.

Som allerede ovenfor anført har Justitsministeriet imidlertid fra Udvalget angaaende Strafferetsplejens Simplificering modtaget et nyt Forslag til Ændring i Retsplejelovens §§ 687 og 688.

Naar Udvalget allerede nu er fremkommet med dette Forslag, er Grunden dertil den, at der i Udvalget er Enighed om, at en snarlig Ændring af §§ 687 og 688 maanses for paakrævet, idet baade Landsretterne og Højesteret er overbebyrdede med Sager, hvorfor det er nødvendigt, at disse Retter lettes for Arbejde ved, at flere Sager snarest muligt henlægges til Under-